

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 28.04.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **1145** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 5, ал. 4 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРЛ).

Образувано е по жалбата на В. Й. Б. против заповед №РЛ-014/21.01.2010 г. на областния У. на О. С., с която му е признато правото на обезщетяване в пълен размер по реда на чл. 6 от ЗПГРРЛ за репресията „изселване” за необезщетения срок от 24 месеца. В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради нарушение на материалния закон. Сочи се, че неправилно необезщетения срок е определен в размер на 24 месеца, тъй като срокът на изтърпяната репресия е 29 години и обхваща периода от 25.08.1948 г. до 11.09.1977 г. Касае се за претендирано обезщетение за изтърпяна лична репресия „изселване”, поради което от срока на изтърпяване на тази репресия не следва да се приспада изплатеното еднократното парично обезщетение за репресията „изселване” като малолетен член на изселеното му семейство. Обосновават се съображения, че необезщетения срок следва да се

определи в размер на 29 години по 12 месеца по 64 лева/месец +16/30 по 64 лева/м, респ. размера на обезщетение да се увеличи от 1536.00 лева на 22 272.00 лева. Моли съда да постанови решение, с което да измени оспорената заповед на областния У. на О. С. в частта ѝ касаеща, както необезщетения срок, така ѝ в частта ѝ относно размера на обезщетението, който следва да бъде 22 272 лева.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. А, изразява становище за неоснователност на жалбата по съображения, изложени в самия административен акт и в съпроводителното писмо, с което жалбата и административната преписка са изпратени в съда. Навежда доводи за мотивираност на оспорената заповед на областния У. на О. С., като в нея подробно са обсъдени приложимите към правните норми фактически основания. Сочи се, че жалбоподателя е получил обезщетение в максималния размер по отменената Наредба за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

След като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорвания административен акт, настоящият съдебен състав намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 149, ал. 2 от АПК от активно легитимирана страна-адресат на оспорения административен акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С искане № 94ВВ/55 от 12.05.2009 г. до областния У. на О. С., В. Й. Б. е поискал заплащане на еднократно обезщетение съгласно Закона за изменение и допълнение на ЗПГРРЛ, обн. ДВ бр. 29/2005 г.

С оспорената заповед № РЛ-014/21.01.2010 г. областният У. на О. С. е признал правото на обезщетяване в пълен размер на В. Й. Б. по реда на чл. 6 от ЗПГРРЛ за репресията „изселване” за необезщетения срок от 24 месеца. Изложени са мотиви, че правоимащият е декларирал изплатено обезщетение в максимален размер по Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ /отм. ДВ бр. 59/1996г/, поради което има право на доплащане разликата на обезщетението до пълния му размер, съгласно § 3 от ЗИД на ЗПГРРЛ /обн. ДВ бр. 86 от 2008 г./ и чл. 1, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 6, ал. 3 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ /обн. ДВ бр. 35 от 2006 г., изм. ДВ бр. 86 от 2008 г./.

Със ЗПГРРЛ е признато правото на обезщетение на посочените в разпоредбата на чл. 1 лица, които са били незаконно репресирани, заради техния произход, политически убеждения или религиозни вярвания през периода от 12.09.1944 г. до 10.11.1989 година. Съгласно разпоредбата на чл. 2, тези лица имат право на еднократно обезщетение за претърпените

имуществени и неимуществени вреди, а когато не са получили обезщетение за имуществени вреди и са починали, обезщетението се изплаща на техните наследници - деца, съпруг и родители.

В настоящия случай, видно от удостоверение № 17959/30.04.1992 г. на МВР, презаверено на 01.12.2008 г., В. Й. Б. като наследник на Й В Б. по политически причини е изселен за периода 05.07.1948 г. до 01.08.1953 г.

С ПМС 249/№9.12.1992 г. е приета Наредба за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ /обн. ДВ бр. 102 от 18.12.1992 г., отм. ДВ бр. 59 от 12.07.1996 г., в сила от 01.01.1997 г./ Съгласно чл. 3, т. 2 от тази Наредба, размерът на обезщетението за имуществените и неимуществените вреди за изселване се определя на базата на месечна сума в размер на 800 лева в зависимост от времетраенето на мярката за административна принуда, но общо не повече от 25 000 лева. Полученото от жалбоподателя обезщетение е в максимално определения размер в нормата на чл. 3, т. 2 от Наредбата от 1992 г. /отм/, а именно на 25 000 лева, съгласно приложената по делото декларация от В. Й. Б..

Съгласно изменението с ДВ бр. 86/03.10. 2008 г. на чл. 6, ал. 3 от Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ / приета с ПМС № 88/19.04.2006 г. обн. ДВ бр. 35/28.04.2006 г., в сила от 28.04.2006 г./ обезщетението за имуществените и неимуществените вреди на лицата по чл. 1, ал. 1, т. 6 и т. 8 се определя в зависимост от времетраенето на насилственото им изследване – по 64 лева за пълен календарен месец. В чл. 1, ал. 1, т. 6 от Наредбата след кръга на лицата, имащи право на обезщетение в размера, определен в чл. 6, ал. 3 от Наредбата, са посочени изселените лица. С оглед на това, визираната норма на чл. 6, ал. 3 от Наредбата следва да намери приложение и спрямо жалбоподателя, чиято репресия е определена като „изселване”, т.е. той следва да получи обезщетение за целия срок на упражнената спрямо него репресия от 05.07.1948 г. до 01.08.1953 г. /60 месеца/.

При преизчисляване на дължимото се обезщетение на правоимащите лица, съобразно новата редакция на чл. 6, ал. 3 от Наредбата, които не са получили обезщетение за пълния размер на претърпяната репресия, следва да се вземе периода, за който вече е получено обезщетение в размер, според действащия към момента на получаването ред, по аргумент на § 12, ал. 2 от ПЗР към ПМС № 231/19.09.2008 г. за изменение на Наредбата. Съгласно § 1, т. 2 от ДР на Наредбата /нова ДВ бр. 43/09.06.2009 г./ обезщетението, получено за репресията по реда на т. 1 от § 1 е за репресия с продължителност 36 месеца.

По делото не се спори, че В. Й. Б. е получил максималния размер на обезщетението, регламентиран в действащата към момента на неговото

определяне редакция на чл. 3, т. 2 от Наредбата от 1992 г. /отм/. По силата на новия § 1, т. 2 от ДР на Наредбата от 2006 г., полученото от нея обезщетение е за репресия с продължителност от 36 месеца. Следователно, в конкретния случай, от общия срок на изтърпяната репресия в размер на 60 месеца следва да се извади периода от 36 месеца, определен в § 1, т. 2 от ДР на Наредбата. С оглед на изложените мотиви в оспорената заповедна областния У. на О. С. законосъобразно е определен необезщетения срок в размер на 24 месеца.

По отношение на размера на обезщетението областният У. не разполага с оперативна самостоятелност, а действа при условията на обвързана администрация-при конкретните обстоятелства законът предвижда само едно възможно решаване на въпроса с еднократното обезщетение в размер, определен от Министерския съвет /чл. 4 от ЗПГРРЛ/, посочен в Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ. И след като необезщетения период законосъобразно е определен в размер на 24 месеца, то и размера на определеното обезщетение в размер на 1536 лева правилно е определен в съответствие с нормата на чл. 6, ал. 3 от Наредбата /24 месеца *64 лева=1536 лева/.

Неоснователни са доводите, изложени от жалбоподателя за неправилно изчислен период на изтърпяна репресия. Този извод той основава на удостоверение 593/01.04.2005 г., издадено от район „Средец”, Столична община, от което се установява, че със заповед № 2551/11.09.1977 г. на В. Й. Б. е възстановено софийското жителство. Допустимите доказателствени средства в производството по ЗПГРРЛ, регламентирани в чл. 3, ал. 3, т. 1, б. „в” Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ, представляват официални документи, издадени от конкретно посочените в закона държавни органи, които установяват вида и срока на изтърпяната репресия. Тези официални документи се ползват с обвързваща доказателствена сила именно по отношение на релевантните за признаване на правото на обезщетение факти и обстоятелства. Удостоверението, с което се удостоверява датата на възстановяване на софийското жителство на жалбоподателя не е сред така очертаня кръга от доказателствени средства. Това е така, тъй като то не удостоверява вида и срока на конкретно индивидуализирана репресия.

Неоснователни са и доводите, изложени от жалбоподателя, че полученото от него обезщетение по отменената Наредба от 1992 г. е в качеството му на малолетен член на семейството на изселения Йосиф Василев Б., негов баща, а претендираното в настоящото производство обезщетение е за осъществена по отношение на него лична репресия. Кръгът на лицата, имащи право на обезщетение по ЗПГРРЛ е конкретно очертан в закона и

подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане, без да се прави разлика дали репресията е изтърпяна в качеството на малолетен член на семейство на изселен или в качеството на лична репресия. Законът единствено дава право на наследниците на репресирани, но починали лица да получат обезщетение в определени случаи, но само за имуществени вреди.

Като законосъобразно е определил необещетения период на репресия и съобразно него правилно е изчислил размера на дължимото се еднократно обезщетение на В. Й. Б., областният У. на О. С. е постановил съответен на материалния закон индивидуален административен акт. Актът е издаден от компетентен орган и при спазване на административно-производствените правила. Същият е законосъобразен, а жалбата срещу него неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 8 във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна сума в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изложените мотиви, Административен съд С.-град, Второ отделение, 33 състав, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й. Б. против заповед №РЛ-014/21.01.2010 г. на областния У. на О. С..

ОСЪЖДА В. Й. Б. против с ЕГН * и постоянен адрес: гр. С., Ж. „Н.-2”, У. „Осми март”, Б. 220А, . 3, А. 9 да заплати на Областната администрация на О. С. разноски по делото в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: